

“Ni odi ni rancor”

Dg, 20/06/2021 per Josep-Miquel Bausset

[Del santuari estant](#)

És el que afirmà el Sr. Jordi Cuixart, president d'Òmnium Cultural a l'entrevista a Rac1 el passat 28 de maig. El Sr. Cuixart explicava així el sentit de la seva abraçada al Sr. Iceta (demonitzada per alguns), en la presa de possessió del Sr. Pere Aragonès com a nou president de la Generalitat el 24 de maig. El Sr. Cuixart deia en aquella entrevista, perquè va abraçar el Sr. Iceta: “O faig un retret a Iceta perquè no ha vingut a veure'm (a la presó de Lledoners) o l'abraço, perquè em dic que ni odi ni rancor”. El Sr. Cuixart digué que havia abraçat el Sr. Iceta, “perquè jo he de construir un país amb tots els partits de tradició democràtica de Catalunya, encara que del PSC dels últims quatre o cinc anys, disto molt, moltíssim, per la seva actitud i el paper que esperàvem de la seva tradició catalanista”. I encara hi afegí: “Jo m'he de protegir de l'odi i del rancor. Jo no vull que aquesta llavor germini dins del nostre poble, ni dins dels meus fills, ni dins de mi mateix”.

Els qui han demonitzat l'abraçada de Jordi Cuixart (com els qui van demonitzar l'abraçada d'Artur Mas i David Fernández el 9 de novembre de 2014), no han entès que el futur (i la convivència) es construeix mirant endavant i amb el diàleg com a clau de volta dels nostres actes. No des de la venjança o el ressentiment.

L'abraçada del Sr. Cuixart ens recorda el que fa més de cents anys deia Mark Twain: “El perdó és la fragància que la flor desprèn en el peu del qui l'ha trepitjada”. I Nelson Mandela, després de vint-i-set anys tancat a la presó, deia que “el ressentiment és com beure verí i esperar que mati els teus enemics”. I també: “Mentre sortia per la porta que conduiria a la meua llibertat, sabia que si no deixava enrere la meua amarguesa i el meu odi, encara estaria empresonat”.

Però tan important com una abraçada entre adversaris, és també l'amnistia, (o si més no l'indult) per als presos del Procés i la reforma del delictes de sedició, unes mesures (que hauria de demanar l'Església), que ajudin a cicatritzar les ferides de la nostra societat. I a més, farien justícia a unes persones que no van cometre cap

altre “delicte” que posar unes urnes. Encara més, els Srs. Jordi Cuixart i Jordi Sànchez no van fer ni tant sols això, ja que estan a la presó per encapçalar (i posteriorment demanar que es dissolgués) una protesta pacífica. I per això diverses vegades Amnistia Internacional ha demanat l’alliberament d’aquests dos líders socials, sense que l’estat hagi atès aquesta petició. Amb aquesta condemna als dos Jordis, es criminalitza i es condemna el dret a la protesta i a la desobediència civil. És com si l’estat espanyol criminalitzés i empresonés avui líders pacifistes com Gandhi, Rosa Park o Martin Luther King.

Hem de tindre en compte que el comitè de Drets Humans del Consell d’Europa, ha demanat a l’estat espanyol que retiri les euroordres i alliberi els presos. Literalment, el Consell d’Europa demana a l’estat espanyol que consideri “indultar o alliberar els polítics catalans condemnats pel seu paper en l’organització del referèndum inconstitucional d’octubre de 2017 i les manifestacions pacífiques”. El document del Consell d’Europa també demana a l’estat que abandoni “els procediments d’extradició contra els polítics catalans residents a l’estranger”. Finalment, i literalment, el Consell d’Europa demana que l’estat s’abstingui “d’exigir als polítics catalans presos, que rebutgin les seves profundes opcions polítiques a canvi d’un règim penitenciari més favorable o una possibilitat d’indult”.

La valentia i la generositat de l’abraçada de Jordi Cuixart, requereix també la valentia i la generositat de l’estat per concedir l’amnistia als presos polítics catalans, sense deixar-se intimidar pel soroll i la venjança de la dreta i d’algun sector de l’esquerra. I tampoc, sense deixar-se intimidar pel soroll de sabres de la caverna mediàtica o judicial, ni per la concentració ultra a la plaça de Colom. Tot i que a la triple dreta li hagués convingut més (per tal de no oblidar els seus orígens) aplegar-se a la plaça d’“Oriente”, com feien els seus predecessors en temps del “Caudillo”.

L’actitud de venjança i de revenja dels partits de la dreta, però també de diversos dirigents (i exlíders) del PSOE i de nombrosos magistrats que demonitzen un indult (i que obliden els que es van concedir als Srs. José Barrionuevo, Rafael Vera, Jesús Gil o Alfonso Armada entre d’altres), faria impossible avui l’abraçada de Suárez amb Carrillo i amb Tarradellas. Per cert: ¿per què el PP (i els Srs. Felipe González i Alfonso Guerra) no va recollir firmes contra els indults dels Srs. Vera, Barrionuevo i Armada? Per altra part, segons podem vore, és pitjor votar que segrestar i robar. I per això mentre la triple dreta no vol indultar els presos del Procés, el govern del Sr. Aznar sí que va indultar els responsables de segrestos i de furts.

És veritat que els indults que podria concedir el govern espanyol, més que pel convenciment del Sr. Pedro Sánchez de la necessitat (o conveniència) d’indultar els presos polítics, es faran pel fet que el president del govern necessita els vots dels partits independentistes per mantindre’s a la Moncloa. Només cal recordar que, mentre que fa uns dies el president Pedro Sánchez defensava els indults als condemnats del “Procés”, encara no fa dos anys, el mateix Sr. Pedro Sánchez descartava els indults als presos independentistes i defensava que compliren íntegrament la condemna.

L’abraçada de Jordi Cuixart ens porta el record del profeta Isaïes quan deia: “Amb les seves espases forjaran relles, i falçs amb les seves llances. Les nacions no alçaran l’espasa l’una contra l’altra ni aprendran més a fer la guerra” (Is 2:4).

Per això aquesta abraçada (com la pintura de Joan Genovès), lluny d'escandalitzar algú o de ser demonitzada, ha de ser un signe de cara a construir un futur més lliure. I també per obrir un camí que troba la seva raó a les benaurances: "Feliços els qui posen pau, perquè seran anomenats fills de Déu". Per altra part, com he dit abans, l'Església hauria de demanar l'amnistia per als presos catalans.

Com deia el protagonista de la pel·lícula "El gran dictador", de Chaplin, "porteu l'amor de la humanitat en els vostres cors, no l'odi", perquè "només els qui no estimen, odien. Els qui no estimen i els inhumans".

Per construir el futur no hem de deixar que la llavor de l'odi i del rancor "germini dins del nostre poble, ni dins dels meus fills, ni dins de mi mateix", com ha dit (amb humilitat i generositat) l'admirat Jordi Cuixart.